

לא חשוב איזה מנגנון או ממסד עומד לרשותך, אלא מה עושים איתו, ועד כמה עושים את זה ברצינות ובנחישות, בעקשנות ובלי לוותר. הכלל הזה נכון ביותר ביחס לכל עבודת הפצת המעיינות חוצה, בכל מבצעי הקודש של נשיאנו כ"ק אדמו"ר מה"מ, ועד לעבודה היחידה לזמננו זה – קבלת פני משיח צדקנו

אין תחליף לנחישות

ובלשון המעטה: שנויה במחלוקת, כמו נשיא ארה"ב דהיום, יכולה להוביל מהלך מוצלח ומנצח.

• • •

ובאה"ק – עדיין מתווכחים עם עראפת הוא "פרטנר" או "לא פרטנר". עדיין נכנסים ד' אמות לתוך "שטחי איי" – ומיד בורחים החוצה. שנה ורבע של יריות, פיגועים ואבידות – והנחישות היחידה היא להחזיק ברסן השלטון ולמצוא חן בעיני העולם. מזמן, אבל מזמן היה אפשר להפוך את הרשות הפלסטינאית לאבק פורח – וה"עם הפלסטינאי" היה רק מוקיר טובה על מהלך שכזה. אבל אין, אין נחישות. פשוט לא רוצים.

הנה, דוגמא להחלטה של בלבול, תהיה ואובדן דרך: הממשלה החליטה ש"עראפת (ימ"ש) אינו רלוונטי". מישהו כאן הבין איזו "החלטה" היא זו? הרי בדיוק כך ניתן ל"החליט" שערפאת לובש כאפיה, שהוא גוף ומכוער, או ל"הרחיק לכת" ול"החליט" שהוא גם מסוכן. כל בר דעת מבין שקביעת עובדות והפרכת סיסמאות איננה מדיניות ואינה בגדר "החלטה". החלטת ממשלה צריכה לקבוע יעדים, לסכם על הדרכים למימושם, ולתת את ההוראות לדרגים המתאימים.

ובמצב כזה, לא יעזור איזה גנרל עומד בראש-הממשלה. כבר עשר שנים – חוץ מכמה חודשים של פרס – ממלאים רמטכ"לים, יוצאי סיירת ולופי צה"ל את משרד ראש-הממשלה. ואיך לומר, מצבנו מעולם לא היה גרוע יותר. כי כל אותות הגבורה והעוז הם רק תעמולת בחירות – לא מדיניות. ובמצב כזה, גם זורקי אבנים משכם וגניני יכולים להרים ראש מול טנקים ומסוקי אפאצ'י. היל"ת.

• • •

תמיד חשוב לעשות גם את ההשלכה פנימה. לא חשוב איזה מנגנון או ממסד עומד לרשותך, אלא מה עושים איתו, ועד כמה עושים את זה ברצינות ובנחישות, בעקשנות ובלי לוותר. הכלל הזה נכון ביותר ביחס לכל עבודת הפצת המעיינות חוצה, בכל מבצעי הקודש של נשיאנו כ"ק אדמו"ר מה"מ, ועד לעבודה היחידה לזמננו זה – קבלת פני משיח צדקנו.

– ודין נצח!

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

אם להתרשם מהדיווחים בכלי התקשורת, המלחמה באפגניסטן הסתיימה, פחות או יותר. פירושו של דבר: תם עידן שלטון הטאליבן, נותן החסות לרב-המרצחים בן-לאדן ואירגונו.

אמנם, המלחמה נגד הטרור עדיין בחיתוליה, ובני העולה תמיד ימצאו להם מקום אחר להסתתר בו – אך חגיגת הטרור הסתיימה. העולם נצבע בקווים ברורים יותר, ה"טובים" החליטו סוף סוף להלחם ברצינות ברעים. והחשוב מכל: כשיצאו למלחמה, ידעו בדיוק נמרץ מהם היעדים. היה ברור כי ראשית כל יש לחסל את הישות האפגניסטנית, שטיפחה כל רשע ופשע, ואין להתפשר בשום אופן על פחות מזה. יש לבצע זאת מהר, חזק, ועד הסוף.

כך יוצא, שמה שניסו לעשות לסדאם חוסיין קרוב לשתיים-עשרה שנה, עשו לטאליבן בפחות מחודשיים. ההבדל היה, כמובן, בנחישות. שם גייסו קואליציה עולמית שכללה את כל אומות ערב והמערב, שפכו מליוני דולרים, קבעו אולטימטומים בלי סוף. ובסוף הקצב מבגדאד יושב וצוחק על כולם. אמריקה ניצחה בקרב – והפסידה במלחמה. למה? כי לא התעקשו על יעד ברור ומוגדר, חד-משמעי ובלתי מתפשר (=חיסול אישי ושלטוני של סדאם חוסיין, כפי שהורו כל מומחי הבטחון). וכך, יושבים להם העיראקים מאז ועד היום, ומכינים בשקידה מעטפות אנתראקס ליום פקודה.

ואילו כיום, למרות שהקואליציה קטנה בהרבה, בתנאים הרבה יותר קשים, בלי "עידוד" ממדינות ערב והאיסלאם (וגם אלו שהצטרפו עשו זאת מפחד אמריקה ולא משנאת בן-לאדן) – חיסלו, ככל הנראה אחת ולתמיד, את השלטון הקנאי והמטורף של הטאליבן. ללוחמי 'אל קעידה' כבר אין "מקום תחת השמש" כדי לרקום בו בגלוי תוכניות שטניות. הם חזרו למערות ולכוכים אפלים, חייהם תלויים להם מנגד, ואין להם מדינה שתעניק להם ממחסנית ועד שרוך נעל.

נחישות. זה כל ההבדל. עוצמה צבאית, תחכום, שיתוף פעולה וכיו' וכו', כולם טובים ויפים כאשר הם חוברים לדבר העיקרי – נחישות לסיום המשימה. אך אם הדבר הזה מגומגם, שום דבר לא יעזור. לא מפציצים חמקניים, לא גנרל שוורצקופף ולא קואליציות. ואילו כאשר ישנה נחישות – אזי גם אישיות, הבה נאמר בעדינות